Anul 1
Numarul 10
8-14
august
2011

Nastratin

SINGURA REVISTĂ DE PAMFLET (INTER)URBAN ŞI CARICATURĂ DE BRAND

www.nastratin.ro

apare săptămânal

inspirație + transpirație

2,4 Lei

SAMANTHA

-Hai, ia și tu o gură, văd că ai buzele uscate!
Aoleu, fetelor, ce v-aș face, de v-aș prinde pe la mine, prin porumb!
-La voi se deschid economate?
-Să nu vă fie de deochi, bine vă stă! Așa eram io cu sor-mea, înainte să ne batem ca chioarele!
-Eu nici pe față nu-s așa de bine epilată!
-Am ceva mai bun de făcut!
-Sa mă prezint: Titi, cel mai tare gigolo din comună!

SABRINA

ANCHETA LOCOTENENTULUI Nastratin

Era pe la-nceputul lui august 1981 si, chiar daca Poliotul de la mana lui Nastratin (pe atunci – tanar locotenent) arata 8:00, in micul oras de campie erau deja 23 de grade la umbra. Dupa un dus „scotian“, numai cu partea de „rece“ (centrala de bloc era in revizie in luna mai sus pomenita, se stie) si rasul in graba, Nastratin se grabi spre sediul orasenesc al Militiei. Cafeaua urma s-o faca Nea Gica, plutonierul adjutant. La usa sediului il astepta Misu Carnu, baiat bun, harnic, dar vesnic „insetat“. Ajuns aici, trebuie sa va zic: unu, ca, prin partea locului, tot sexul masculin, de la fasa la barba alba, avea porecle, si - doi, pentru cei maturi nu trecea zi sa nu rada o haraspinca (cititi: tuica, vodca, secarica), vin sau bere. Altfel, o zi de pauza ii prostea si apoi duceau paharul la ureche. Obicei pastrat si azi. Cum il vazu pe locotenentul Nastratin, dupa un „Traiti!“ scurt, incepu sa-i povesteasca, intai pe hol, apoi in biroul acestuia, ce-a patit seara trecuta. „Ies de la munca pa la 5 si-n drum spre casa ma vad (intamplator, sefu'!) cu Titi FierbeBat si cu Gogoasa. Ii stiti, sefu'“... „Intamplator pe dracu'... Erati vorbiti sa iesiti la bautura“... gandi Nastratin.

„Luasem banii pa concediu si-o prima si zic - hai sa-i onorez. Am intrat la Cateaua Lesinata si -i zic lu' Ovidica Dinti-da-Fier, ca el era da serviciu, sa-nceapa, mai vals, cu trei sute da pruna si cate patru mici cu ardei iute. P'orma iar tuica si apoi vin la ture. Pa la 11, cred, am facut plata. O cam arsesem, da' Titi mai comanda o tura da vin si Gogoasa - una s-am plecat...“ „Pe la ce ora?“ „Sa tot fi fost 12.“ „Si-acu de ce nu

esti, ma, la munca? De la Militie nu capeti invoire“... „Sefu', dimineata la 6, cand m-am trezit, nu mai aveam in buzunar decaat 10 lei... Noroc ca nevasta-mea inca dormea si-am taiat-o repede-ncoa'...“ „Asa, ma, Misule, fa si poezii la prima ora.“ Misu era prea mahmur ca sa priceapa. „Cati bani ai avut cand ai plecat de la munca si cat ai cheltuit?“ „Pai, 1200 pa concediu si 400 prima...“ „La Cateaua sa fi lasat fo' 300 da lei... Dom' locotenent, io cre' ca Titi si Gogoasa m-a facut! Erau mai pa' picioare dacat mine si ei m-au dus pana-n fata blocului...“ Nu era o noutate in micul oras ca „onoratii“ sa-si buzunareasca binefacatorul.

„Nea Gica, du-l in birou la matale, sa-si scrie declaratia, si tentorci la mine!“ Adjutantul se executa. „Acum, atentie la ce-ti spun: iei cataraga (asta era Dacia 1300 de coloarea untului de la vremea aia, adica alb stralucitor) si ii aduci repede pe Titi FierbeBat si Mitu Gogoasa. Ii bagi in biroul meu, ii asezi pe astea doua scaune si pleci. Eu am sa ma ascund in lada de sub acvariu, pentru ca sub birou or sami vada picioarele. Nu se poate sa nu vorbeasca intre ei ceva despre tarasenia de-aseara. Leg eu ceva date si p'orma-i sparg! Bre, da' nu uita: nu-i lasi mai mult de trei minute, hai, patru, ca-ntepenesc in lada aia...“ „Inteles, sefu'!“ La usa se intoarse si zise mieros: „Dom locotenent, nu va lasa sefii ai mari mult timp in orasu' asta si-or sa va ia la judet!“ „Lasa vrajeala, Nea Gica, si fugi!“

Iar trebuie sa va mai dau niste lamuriri: unu - in biroul locotenentului Nastratin se aflau doua fisete metalice de culoare gri, o masa-birou cu patru sertare de culoare maro-incert, pe coltul careia statea rusinata o masina de scris de pe vremea lui Tata Mare si care nu mai putea bate decit 20 de litere, trei scaune desperecheate din lemn, un cuier-pom si-un dulap de aceeasi culoare ca si masa, asa incat acvariul asezat pe lada neagra, cu fundul inspre interiorul incaperii, parea acolo tot atat de potrivit ca un pian intr-o otelarie. Continea trei scalari, doi pestisori aurii, niste plante verzi si apa. Doi - locotenentul Nastratin avea si el doua porecle: sefii si colegii ii ziceau Aschiuta, iar hotii (intre ei) Nevastuica. Cataraga se auzi in parcare dupa treizeci de minute. Totul a curs ata, conform planului. Nea Gica ii parca pe cei doi in biroul in care, sub acvariu, locotenentul de-abia respira in lada stramta, cat era el de Aschiuta (pe vremea aceea). Gogoasa semana cu Hulk, numai ca nu era verde, ci rosu, iar Titi FierbeBat jurai ca e John Hurt cu o voce care mesteca nisip in romana, nu in engleza. Telespectatorii „Filmul sau Viata?“ ma inteleg mai bine... Amandoi respirau pe gura, nas si prin toti porii alcoolului din noaptea trecuta. Nu trecu un minut si locotenentul auzi cateva soapte gafaite ale lui Gogoasa: „Ma, tu... la closet?“ Apoi nimic. Decat respiratia lui Gogoasa. Inca trei minute de chin pentru toti, usa biroului se deschise si adjutantul ordona: „Ia asteptati, ma, pa culoar, ca dom locotenent e la sefu. Va chem io imediat.“ Locotenentul se extrase cu tirbusonul din lada isi trase sufletul si grai: „Nea Gica, ia cataraga si da fuga la Ovidica Dinti-de-Fier acasa, il iei in izmene, sa deschida crasma si verifici amanuntit WC-urile, chiuvetele, rezervoarele de apa. Cred ca acolo au lasat banii! Si baga-i p'aia doi.“ „Am zburat!“

Apar cei doi si, fara introducere, ii lua tare: „Scoateti banii repede, ca infundati puscaria!“ Titi paru ca atunci se trezise din somn, iar Mitu casca niste ochi cat doua farfurii si puse cea mai inteligenta intrebare ce-i trecu prin cap: „Care bani, sefu?!“ „Ai lui Misu Carnu'. Ati fost aseara impreuna. Si nu va faceti ca ploua, ca stiu si unde i-ati ascuns.“ Timpul trecea greu pentru toti. Si pentru Misu, care, cu declaratia aproape terminata, se gandea ce-o sa pateasca de la Maria, nevasta-sa. Apare, lac de sudoare, si adjutantul. Urmeaza miscarea de trupe fireasca, cu cei doi inapoi pe hol. „Ia spune, Nea Gica, ce-ai gasit?“ „Nimic, sefu! Am cautat peste tot... Nimic!“ „Si dupa scaunele de la WC?“ „Care, sefu', ca-s veceuri turcesti! Unde era sa bag mana, in gaura?!“ Locotenentul statu pe ganduri un moment, apoi: „Nea Gica, adu-i pe cei doi!“ Mitu si Titi intrara si mai flescaiti ca inainte. „Ia ziceti, ma, si cu closetul cum a fost?...“ Pana le-a picat fisa, au trecut vreo 10 secunde. Primul care s-a luminat a fost Titi: „Pai, sefu', m-a intrebat Gogoasa, cand eram singuri in birou: „Ma, tu ce zici, mi-o da asta voie sa ma duc la closet, ca ma taie o pisare... Da' s-a dus dupa aia, cat eram pe hol!“

Nastratin ii dadu pe toti afara din birou. Ramas singur, gandi profund. Un mic Sherlock Holmes stand pe coltul biroului, cel opus masinii de scris. Intre dinti nu tinea o pipa fumeganda, ci un pix cu pasta „Flaro“, pe care, dupa cateva minute, il inlocui cu un „Snagov“ cu filtru. Si, tocmai in acel moment, se auzi un ciocanit destul de indraznet in usa biroului. Era Maria, nevasta lui Misu. Oras mic, femei agere, copii in vacanta. Aflase tot. „Dom locotenent, azi-noapte a venit matol, ca de obicei. Da' mai tarziu. Io l-am auzit cand a intrat, da' m-am facut ca dorm. S-a trantit pe recamier in sufragerie, imbracat, incaltat si cu lumina aprinsa. Cand m-am dat jos, s-o sting, el deja sforaia. Din buzunar ii ieseau banii, ca foile de varza - hartii de-o suta. I-am ascuns, ca bea ca porcu' in fiecare seara si intr-o saptamana i-ar fi terminat.“ „Cati bani erau?“ „Treispe sute.“ „Numar cu ghinion...“ Apoi, catre Nea Gica: „Trimite-i pe toti la treburile lor. Caz inchis.“ In primavara anului urmator, locotenentul Nastratin a fost avansat in grad si mutat la judet. A ajuns unul din cei mai buni ofiteri operativi. La serviciul economic.

Adrian Maracineanu

-E bună și politica la ceva! Mulțumită ei, am putut să-l îmbrac de iarnă pe amărâtul ăsta!
PSD
PDL
Deși nimeni nu recunoaște, a început campania electorală!

-Stai liniștită, nevastă, că nu pățim nimic! Până se judecă procesul, se prescrie fapta!
C.E. critică ineficiența actului de justiție în România.

-Te omor, nepoate! Acum, când se redeschide cazul FNÎ și speram să-mi văd banii înapoi, îmi spui că, de fapt, i-ai depus la bodega din colț?
Se redeschide dosarul FNÎ! Investitorii speră să-și recapete banii.

-Am simțit io că nu-i bine să patrulăm pe-aici! Prea mi se zbătea ochiul stâng!
Polițiștii din Deta sunt anchetați pentru că n-au intervenit ...

Liber

Cu totul si cu totul intamplator, intr-o zi oarecare, sotul veni acasa cu doua ore mai devreme ca de obicei. Deschizand usa, el o surprinse pe sotia sa cu un barbat. Dupa spaima lor supraomeneasca, dupa chipurile lor ravasite si congestionate, dupa totala lor lipsa de vesminte, sotul deduse pe loc ca era vorba de un adulter. De aceea, primul lui impuls fu unul de agresiune: lua un cutit din

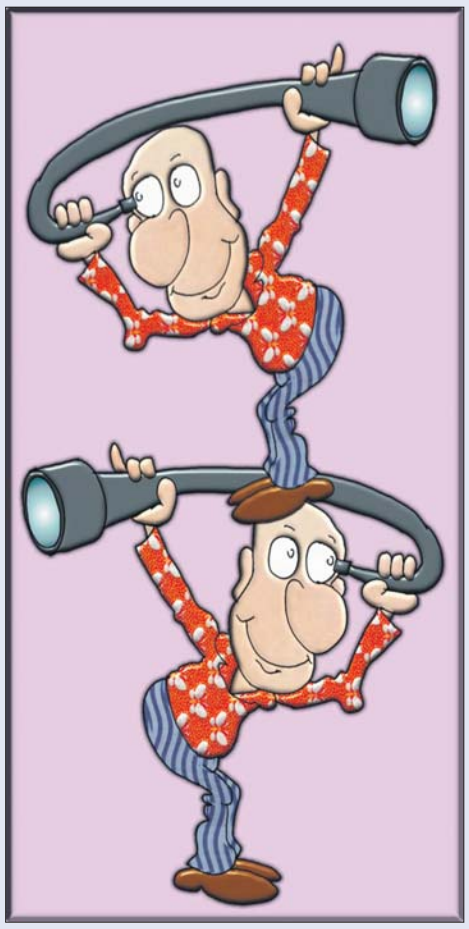

bucatarie si se repezi asupra infamei perechi. Dar nu apuca sa loveasca, deoarece amantul racni cu o voce neverosimil de ragusita:

- Domnule, nu da!

Sotul se opri cu cutitul in aer, uimit.

- Ce inseamna „nu da“? se interesa el.

- Adica nu lovi, se explica amantul. Nu este ceea ce iti inchipui dumneata. La mijloc e un sentiment. Eu o iubesc pe dansa.

Sotul fu surprins si derutat. Lasa cutitul jos. Vestea ce i se dadea era din cale-afara: tipul o iubea pe sotia sa!

- O iubiti de-adevaratelea? insista el.

- De-adevaratelea, preciza amantul. Si doresc sa ma casatoresc cu ea.

Sotul se prabusi pe primul scaun, iar cutitul ii cazu pe parchet. „Ei, fir-ar sa fie, gandi el, mi se marita sotia! Ziua asta trebuie s-o tin minte.“

- In acest sens, continua amantul, stapan pe glasul sau, va trebui sa stam de vorba. Ca de la barbat la barbat.

- De acord, zise sotul, dar pune ceva pe dumneata, macar un pantalon, ca s-avem conditii egale.

Amantul isi trase un pantalon si o camasa, iar sotia sotului si amanta amantului isi arunca pe umeri un halat de baie. Cei trei se asezara in jurul unei mese rotunde. Sotia aprinse o tigara, amantul aprinse o tigara, sotul de asemenea.

- Va ascult, zise acesta din urma, facand toate eforturile pentru a-si pastra demnitatea. Deci va iubiti si vreti sa va casatoriti.

- Da, spuse amantul. Sper ca acum, dupa ce ati descoperit aceasta realitate, nu ne veti pune piedici si nu ne veti sicana.

- Draga, zise sotia catre amant, dansul nu este cine iti inchipui tu. E un om de onoare.

Acest gest al sotiei il impresiona vizibil pe sot. De mult nu mai auzise un cuvant atat de bun din partea ei.

- Fiti fara grija, n-am sa va sicanez. Din moment ce va iubiti, nu am nimic sa va reprosez. Sentimentul dragostei imi provoaca intotdeauna respect. Va urez sa fiti fericiti.

- Multumim, raspunse amantul in numele sau si al fiintei alaturate. Dar, desi ma jenez oarecum, sunt obligat sa va anunt ca eu nu am o locuinta corespunzatoare. Apartamentul ne va ramane noua.

- Tot?! intreba sotul, ragusind el de data asta.

- Pai nu sunt decat doua camere pe hol.

- Dar voi nu sunteti decat doua persoane!

- Dar cat ai stat dumneata aici, cate persoane ati fost? Tot doua.

- In plus, noi vrem sa avem copii, interveni sotia.

- Bine, zise sotul, ma mut, o sa-mi iau o camera mobilata. Dar masina ramane a mea.

- Ce marca aveti? se interesa amantul.

- Dacia 1100. Cinzeci de mii la bord.

- Imi pare rau pentru dumneata, zise adversarul frans, dar va trebui sa ne lasi si masina.

Sotul se ridica manios. Nu, zau, era prea de tot.

- Si masina?! urla el.

- Draga mea, zise amantul, calm, fa-ne cate o cafea.

Femeia intelese ca barbatii vor sa ramana singuri si pleca in bucatarie.

- Domnule, zise amantul apoi, sa discutam deschis. Cunosti ce varsta are sotia dumitale?

- Treizeci si opt.

- Si jumatate. Raspunde-mi sincer: cine ti-o mai ia la varsta asta, fara o inzestrare materiala corespunzatoare, adica fara casa si fara masina?

Sotul tacu, iar amantul puncta inca o data:

- Asa ca zi mersi.

Sotia veni cu doua cafele: una pentru ea si alta pentru amant. Il privi lung pe sot, dupa care ii spuse razand oarecum parsiv, ca pe vremea cand o cunoscuse el, cu nouasprezece ani in urma, in autobuzul 31:

- Poate te grabesti, iar noi te retinem.

Sotul se ridica.

- Atunci, zise el, o sa mai trec eu alta data, ca sa discutam amanuntele necesare.

- Cand doresti, zise amantul, ca nu ne deranjezi. Dar lasa-ne tigarile, ca ni s-au terminat.

Sotul lasa pachetul de tigari si o zbughi pe usa.

Ajungand in strada, el isi ridica mainile si privirea spre cer si urla ca scos din minti:

- Sunt liber! Sunt liber! Sunt liber!

Lumea il privea uimita.

- Sunt liber! Sunt liber! Sunt liber! urla el si alerga pe trotuare, turbat de fericire.

Cum tocmai atunci trecea pe strada o masina a Salvarii, cativa cetateni binevoitori pusera mana de la mana si-l imobilizara cu forta, in timp ce de sus, de la balcon, sotia si amantul priveau scena cu o nerusinata nepasare.

Ion Baicu

ELIS RAPEANU

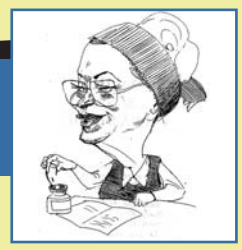

UNUI ORAS PRAHOVEAN
Acest oras numit Baicoi
Rimeaza c-un cuvant de soi,
Ce-n lupta noastra cea mai draga
Participa, dar nu se baga.

VECINUL
Ti-e drag vecinul de acasa,
Ca niciodata nu te lasa,
Dar pe vecina o adori,
Ca te-a lasat de-atatea ori...

MEDICUL VETERINAR
Si dansul e un doctor mare,
Dar, cand greseste tratamentul,
Recurge la sacrificare
Si isi mananca pacientul.

RASPLATA MEDIOCRITATII
El nu e prost, dar nici destept,
Plecat de spate-n functii suie
Si doar o data a fost drept:
Atunci cand l-au facut statuie.

REVELATIA
Vorbea cam mult si fara rost,
Dar omul s-a mai luminat
Cand a-nteles ca e un prost
Si-abia atunci s-a desteptat.

-Fie-vă milă, domnu'! N-am mâncat nimic de trei zile!
-Nici eu, dar, mulţumită ţie, o rezolv!
Caz şocant de canibalism în ex Iugoslavia! Ar putea fi vorba de peste 400 de victime!

-Şi Franţa trece prin momente grele! Ca să facem economie, ea va călători la bagaje!
Dacă nu se iau măsuri urgente, întreaga zonă euro e în pericol de colaps! Nici măcar Franţa nu stă pe roze.

-Am cerut să fiu consultat de un psihiatru japonez!
-N-am găsit! Te va consulta şi trata specialistul român Ciomu!
POLITIA NORVEGIANA
POLITIA NORVEGIANA
Breivik cere să fie consultat de către un psihiatru nipon.

-La proba asta îţi răspund fără nicio ezitare: minoră e a doua din stânga!
Potrivit presei, italienii fac o legatură între situaţia economică şi scandalul sexual în care e implicat premierul.

-Ca să putem evita colapsul economic, a trebuit să le facem chiar şi teroriştilor unele mici concesii!
Măsurile aprobate de Congresul SUA îi salvează pe americani de la un colaps economic garantat.

-Pentru că am împlinit cincizeci de ani, îmi comandasem un tort cu cincizeci de etaje, dar s-a opus Congresul!
Obama şi-a celebrat la Casa Alba împlinirea vârstei de 50 de ani, dar dificultăţile financiare cu care se confruntă SUA au făcut ca festivităţile sa fie modeste.

cu Nastratin înainte!

Motto: „Cateodata sunt atat de destept, ca nici chiar eu nu inteleg ce am spus."
(Oscar Wilde)

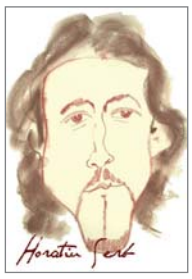

M-am gandit sa scriu despre... nimic. Am crezut ca sunt original. Vezi de treaba! Mi-am dat seama ca nu-i chiar asa. Nu poti sa scrii despre nimic cand ai tu chef. Cineva are postat pe site un articol intitulat „Cum sa scriem elaborat despre nimic". Altii sunt chiar ei subiectul in cauza: gasim un text cu titlul: „M.B. sau cum sa scrii despre nimic?". Avem si varianta „Azi scriu despre... nimic" sau chiar blogul „desprenimic". Continuam cu un „Articol despre nimic... sau despre orice" (macar asta pare mai optimist!), dar si cu o „Postare despre nimic" sau simplu „Un articol despre nimic". Iata si ceva mai alambicat: „Misiune Imposibila (in) 1... articol (interactiv) despre nimic". Pe un site gasesc „Sa vorbim despre nimic...", in care autorii amintesc de un serial celebru de comedie, „Seinfeld" se numeste, serial in care protagonistii se lupta sa castige audientele cu un serial, evident, despre nimic. In fine, daca mai cauti gasesti „Pe scurt despre... nimic" si inca un blog numit „cate-ceva-despre-nimic". Acum, eu, si daca as vrea sa scriu, nu mai am cum. Cand nu mai poti sa scrii despre nimic, ce mai ramane? Sa nu mai vrei sa scrii niciodata nimic despre nimic... Na, ca m-au zapacit!!!

Horatiu Serb

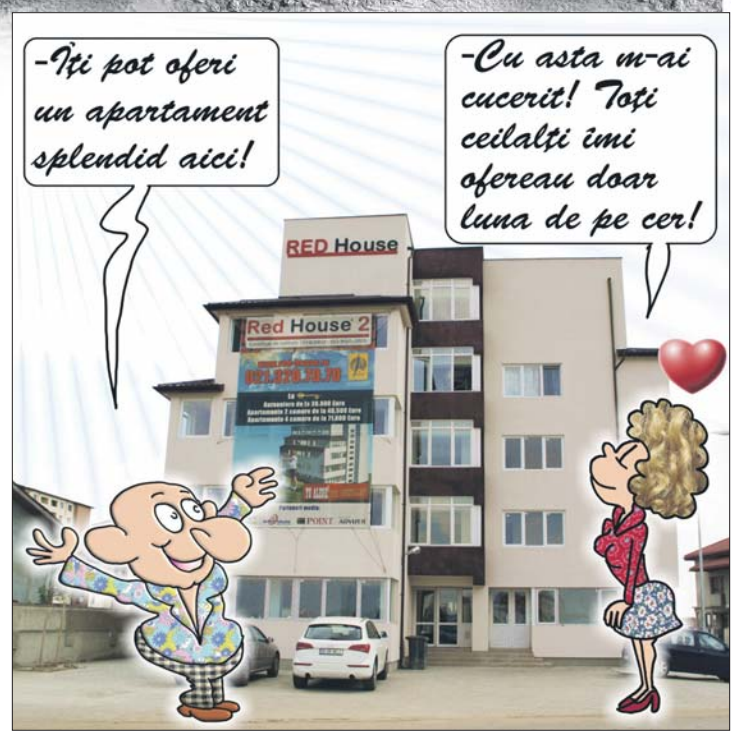
-Îți pot oferi un apartament splendid aici!
-Cu asta m-ai cucerit! Toți ceilalți îmi ofereau doar luna de pe cer!
RED House
Red House 2

COCOSELUL

S-a insurat boierul Fica,
Mosier din Dragasani,
Cu o fata tinerica
De vreo douazeci de ani.
Dupa ce au trecut prin vraja
Dulce a lunilor de miere,
Petrecute in seri de doruri
Voluptate si placere,
Fica si-a luat sotia
Sa-i arate, cum va spui,
Moara, vitele mosia,
Tot ce are-n curtea lui.
Cum ajunsera la grajduri,
Unde caii se adapa,
Tocma-atuncea armasarul
Facea dragoste c-o iapa.
Mai spre deal, un taur tanar
Si-a gasit si el de joaca
Si se infigea prozaic
Intr-o dolofana vaca.
Si spre vale, in iarba verde,
Avand martora o ieduta,
Tapul isi vedea de treaba
Cu o gingasa caprita.
Pana si cainii de la curte,
Zambilica si Grivei,
Cam intorsi unul spre altul
Faceau dragoste si ei.
Ingrozita de ce vede,
Ea ii spune rusinoasa:
„E dezgustator aicea -
Tot mai bine e acasa!"
Cand sa urce pe veranda,
Au vazut, ca intr-un pastel,
Cum o gainuse tandra
Zbenguia cu-n cocosel.
Ciripeau voiosi si sprinteni,
Saltareti pe tot meleagul,
Si se tot pupau in ciocuri,

Ca-ti era mai mare dragul.
„Uite, astia-mi plac", spuse
Ea cu glasul ingeresc.
„Uite, ce frumos se joaca
Si ce splendid se iubesc!"
„Da, iti place?" intreaba Fica.
„Bine, puico, ma supui!"
Si-a chemat la el degraba
Pe Bogdan, vataful lui.
„Uite, draga vatasele,
De azi incolo ce sa faci:
Priponesti toti armasarii
Pui opreliste la vaci.
Opresti orice mamifere,
Ca sa nu aiba cu masculii
Nici un fel de apropiere.
Nu vreau, scumpa-mi nevestica
Cum e inocenta ea
Si timida si subtila
Sa mai vada asa ceva!
Nimeni nu mai are voie
Ca sa-si mai faca aicea felul
Fiinca aicea-n curte iubeste
Numai eu si cocoselul!"
Ordinul e sfant. Si nimeni
Nu crancneste un cuvant;
Dac-a poruncit boierul -
Gata! Ordinul e sfant.
Dar, intr-o noapte violenta,
Cand nici nu s-a asteptat,
A intrat Bogdan vataful,
Foarte emotionat.
E cam galben si ciudate-s
Ale lui cautaturi:
„Coane Fica, coane Fica
A intrat scroafa-n calduri.
Ce ne facem?" - mai intreaba,
Plin de spaima, vataselul.
„Cine potoleste scroafa –
Dumneata sau cocoselul?!"

Ion Pribeagu

ANUNȚ EXCLUSIV
Revistă națională de imobiliare
-EȘTI DEPĂȘIT, BUNICULE! DEJA EXISTĂ O SUPER REVISTĂ DE ANUNȚURI IMOBILIARE CARE ÎȚI POATE UȘURA MUNCA!

Testament

Omul are doua picioare si doua convingeri: una pentru zilele cand totul merge bine, alta pentru zilele cand totul merge prost. Aceasta din urma se numeste religie. Omul este un vertebrat: are un suflet nemuritor, precum si o patrie, care sa-i inchida gura. Pe de alta parte, omul este o fiinta care bate, canta prost si-si lasa cainele sa latre. Uneori e si linistit – dar numai cand e mort.

Kurt Tucholsky

- Alo!
- Da.
- Vino pana la noi!
- De ce?
- Nu mai merge imprimanta!
- Ce nu face?
- Nu mai are curent!
- Cum?!
- Da, nu mai are curent!
- Cum ati observat ca nu are curent?
- Imi apare pe calculator...
- Ce??!!
- Imi apare pe calculator mesajul: „current printer is unavailable"!

Costica la scoala

Dascalul: Ceva din Botanica, Costica. Sa-mi spui ce crezi: care planta e periculoasa pentru viata omeneasca?

Costica: Canepa.

Dascalul: Cum, magarusule, pentru ce canepa?

Costica: Pentru ca din ea se face funia cu care se stranguleaza oamenii.

* * *

Dascalul: Ceva din stiintele sanitare, Costica. Spune-mi ce ai face tu, gasind iarna in drum un om inghetat?

Costica: L-as freca numaidecat cu zapada.

Dascalul: Foarte bine, Costica, dar cum l-ai freca daca l-ai gasi vara, cand nu e zapada?

Costica: N-am nici o idee.

Dascalul: Nici eu.

* * *

Dascalul: Spune-mi, Costica: ce ai face tu daca, mergand cu mama-ta la un targ mare de tara, ai ramanea de dansa prin multimea targasilor?

Costica: As intreba pe fiecare daca nu a vazut pe mama?

Dascalul: Si cum ai intreba?

Costica: Daca nu a vazut o muiere fara copil langa ea?

* * *

Dascalul: Spune-mi, Costica, ce crezi: care e cel mai ostenitor lucru?

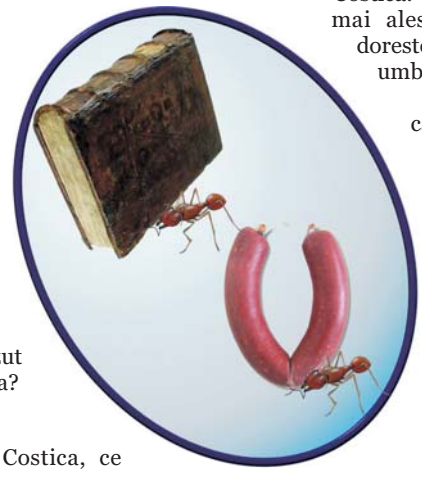

Costica: Acela, dupa care muncitorul, mai ales vara, prin caldurile mari, doreste o odihna mai indelungata la umbra racoritoare.

Dascalul: Dupa munca de camp, ori dupa munca spirituala?

Costica: Dupa o paruiala in birt.

Dascalul: Esti nebun? Cum se poate?

Costica: De pilda, tata, dupa fiecare paruiala in birt, sta la racoare cate opt zile.

„Vulturul Ardelean" (Oradea), nr. 5, 1 martie 1939

UN PEDAGOG DE ȘCOALĂ NOUĂ

5

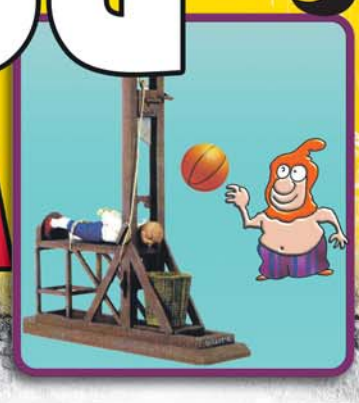

Profesorul: Ca-z onorat domnul inspectore va binevoi doara un momant sa asculte aplicatiunea metoaghii intuitive.

Inspectorul se asaza, scoate carnetul si condeiul si asculta.

Profesorul: Ma! prostovane! tu ala ghe colo... Spune-ne tu doara: ce iaste fiinta si ce iaste lucru, ma?

Elevul: Lucrul, dom'le, este care nu misca, si fiinta pentru ca misca!

Profesorul: No! dar ornicul meu... prostule! fiinta-i ori lucru?

Elevul: E lucru, dom'le!

Profesorul: Ca'z doar misca, ma! auzi-l! *(baga ceasul in urechea elevului).*

Elevul (ferindu-se): Da, dar daca nu-l intoarcem, nu misca.

Profesorul (satisfacut): Bravo! (catra domnul inspector:) S-apoi doar asta-i ghintre cei meghiocri... Bine! *(Elevul trece la loc.)* Tu, ma! alalant ghe langa el... Cake picioare are boul, ma?

Elevul: Patru, dom'le!

Profesorul (vesel): Ei, pe dracu! ca-z doar n-o sa aiba sapke!... si ce e boul cu patru picioare? lucru ori fiinta? Ha?

Elevul: Fiinta, dom'le!

Profesorul: Dar masa fiinta-i?

Elevul: E lucru, dom'le!

Profesorul: No! ca-z n-are si ea patru?

Elevul: Da, dar nu se misca, dom'le!

Profesorul (si mai vesel): Ei! pe dracu! sa se miste... poake doar ca cu spirikismus!

Inspectorul (tuseste tare si cauta sa schimbe vorba): Ma rog, cum il cheama pe elevul acesta?

Profesorul: Anibal Ioanescu.

Inspectorul: Raspunde bine.

Profesorul (cu siguranta): Ca-z asta-i ghintre cei bunisori!...

No! la gheografie acuma... Ma! tu ghe colo... Spune-ne tu doara toake stakele Europei.

Elevul: Franta, dom'le.

Profesorul: Frantiia, bine!

Elevul: Anglia, dom'le.

Profesorul: Iaste!

Elevul: Germania, dom'le.

Profesorul: Ghermania.

Elevul (se porneste repede. - Profesorul da din cap afirmativ la fiece nume de stat cu satisfactie si cu mandrie): Elvetia, Rusia, Suedia, Italia, Belgia, Olanda, Turcia, Bulgaria, Romania, Serbia, Muntenegru si Grecia... dom'le!

Profesorul *(incruntandu-se):* Si apoi mai care, ma?

Elevul: Atatea, dom'le!

Profesorul (incepand sa scrasneasca): Dar Spania, ma?

Elevul (intimidat): Si... Spania, dom'le!

Profesorul (mai aspru): Dar Spania, unghe-i Spania?

Elevul: ...?!

Profesorul (magistral): Spania-i langa Portocalia, ma boule, si vitaversa!

Elevul (aiurit): Si... Spania si Portocalia, dom'le!

Profesorul (din ce in ce mai sus): Si mai care?

Elevul (pierdut): Virtavercea, dom'le!

Profesorul (indignat): Nu Vitavercea, ma! Danimarca, ma! Dania, ma! *(Soptind amenintator printre dinti:)* Dania tatana-tau! *(Energic:)* Merji la loc, boule!

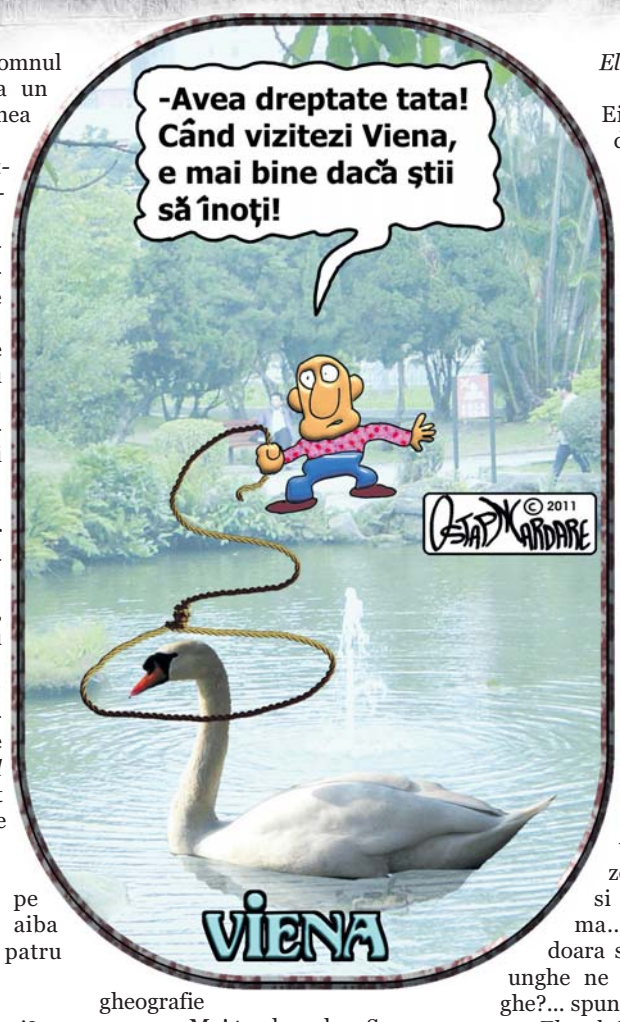

Elevul pleaca obidit la loc.

Inspectorul (conciliant): Ei, oricum, tot a stiut destul de bine.

Profesorul (inca fierband de ciuda): Pe dracu! stiut! Traiane Ghiorghiescule! Vina tu... Spune-ne tu doara, s-auda si onorat domnul inspector: daca sunt in lume apoi cate le veghem doara, cine le-au facut pe toate?

Elevul (sigur): Natura, dom'le!

Profesorul (zambind cu bunatate filozofica): Ei, pe dracu! Natura!... Dar pe Natura aia cine au facut-o, ma prostovane?

Elevul: Dumnezeu, dom'le!

Profesorul: Dar vezi bine ca Dumnezeu, ca-z doar nu tata-tau si muma-ta!... No! acuma... noi, romanii, musai doara sa skim pe cum ca: ghe unghe ne trajem noi?... ghe unghe?... spune!

Elevul (energic): De la Traian, dom'le!

Profesorul (facand cu ochiul inspectorului, care sta in admiratie): Si cine era Traian?

Elevul: El era un om bun!

Profesorul (emotionat): Bun, dragutul ghe el! zic zau lui Dumnezau, bun!... si cu cine s-au batut el?

Elevul (brav): Cu turcii!

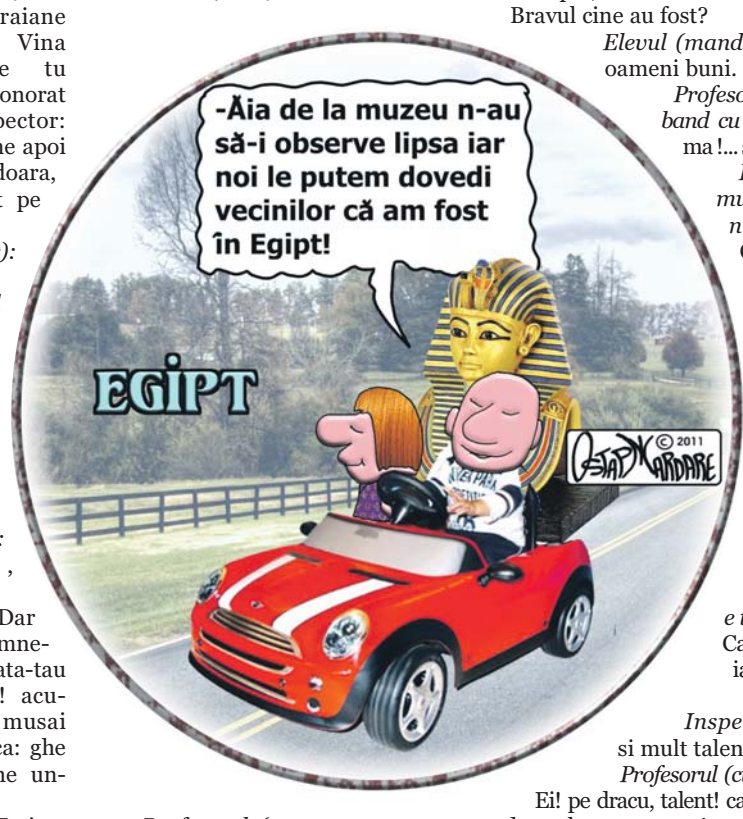

Profesorul (razand cu mult chef): Pe dracu! Ca-z unghe erau turcii pana atunci in Europa... Mai tarziu doara apoi s-or ghescoperit turcii... *(Puternic:)* Cu dacii, ma!

Elevul (mai brav): Cu draci!

Profesorul: Ca zau lui Dumnezeu ca cu draci s-o batut!... Dar mai apoi, Stefan cel Mare si Michaiu Bravul cine au fost?

Elevul (mandru): Ei erau oameni buni.

Profesorul (aprobband cu tarie): Buni, ma !... si s-au batut...

Elevul (cu multa mandrie nationala): Cu draci!

Profesorul (entuziast): Cu draci! zic zau lui Dumnezeu!... Merji la loc!... Bravo, prostovane!

(Catre inspector, care e transportat:) Ca-z asta doara iaste un scoler emininke!

Inspectorul: Are si mult talent!

Profesorul (cu siguranta): Ei! pe dracu, talent! ca-z talent nu-i doar ghe vreo sama! asta-i lucru anticvat... Cu metoaghele mogherne doara, totul zace numai in aplicatiune!...

Ion Luca Caragiale

FILMUL SAU VIAȚA?
cu Vlad Hogea
Sâmbăta, 23:00
antena 2
-Mă grăbesc să prind emisiunea mea favorită!
SOSIRE SOSIRE SOSIRE SOSIRE SOSIRE SOSIRE SOSIRE SOSIRE SOSIRE SOSIRE
-Cum de-ați reușit să spulberați vechiul record mondial?

-E de la SpinMedia! Caută locul de unde se pot supraveghea perfect cele peste 750 de locații premium pe care le folosesc la distribuirea materialelor publicitare!
SPINMedia indoor advertising
rețea națională de standere informative indoor

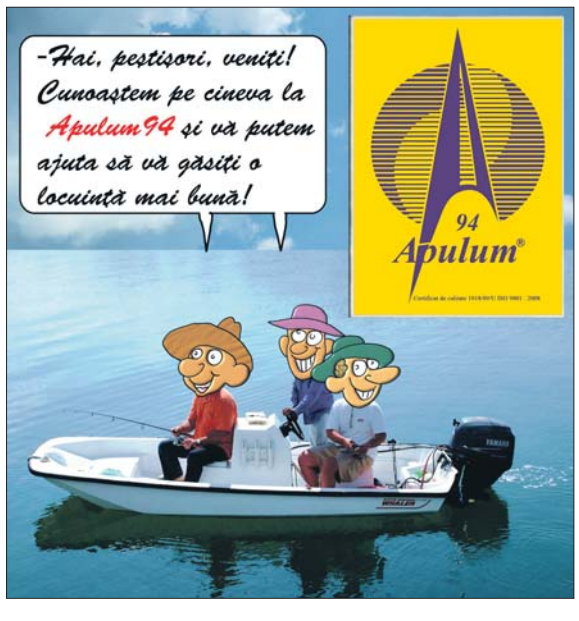

GALERIA ATELIER HORAȚIU

Str. Smardan nr. 37 (in Centrul Istoric al Capitalei). Se lucreaza la fata locului si la locul fetei. O permanenta expozitie cu cei mai inzestrati caricaturisti ai timpului, de-a lungu' si de-a latu', de-a adancu' si de-a inaltu'.

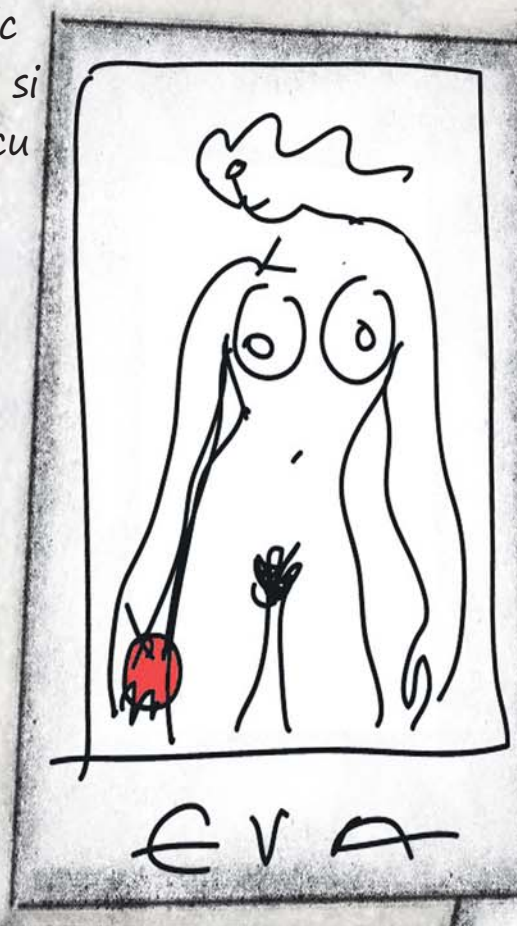

Memoriile servitorilor merita milioane

Dezvaluirea celor 170 de clauze ale contractului de casatorie incheiat de Aristotel Onassis cu Jacqueline, fosta Kennedy, facuta de chelnerul-sef al lui Onassis si negata de secretara doamnei Onassis, i-a determinat pe multi oameni bogati sa intrebe: „Cum se poate gasi un valet de incredere care nu are de gand sa-si scrie memoriile?”

Intamplator, m-am aflat deunazi in biroul unui agent literar al carui telefon suna tot timpul. Iata cate ceva din ce am auzit:

„Allo, da, Jim, tocmai am vrut sa te chem azi dimineata. Nu, nu e vorba de memoriile chelnerului-sef al lui Onassis. El a spus tot. Te-ar interesa o carte scrisa de fosta coafeza a lui Elizabeth Taylor? Are unele capitole foarte picante. Ea a fost de fata cand Liz i-a taiat lobul urechii lui Richard Burton cu inelul ei cu diamante. Bine, iti trimit manuscrisul”.

Agentul puse receptorul in furca si telefonul a sunat iar.

„Doubleday? George, iti multumesc ca mi-ai telefonat. Iti aduci aminte de gradinarul despre care ti-am vorbit, cel care a lucrat pentru Frank Sinatra? Da, tipul care a fost concediat cand l-au gasit in copac, la miezul noptii, uitandu-se cu un binoclu in dormitorul lui Sinatra. Ei bine, afla ca a scris o carte intitulata «Un pom creste la miezul noptii». E scrisa din punctul de vedere al unui om strain de lumea celor bogati pe care publicul are arareori prilejul s-o cunoasca. Vrem un avans de o suta de mii de dolari. Okay, dar sa-mi dai raspunsul in 24 de ore”.

Dupa ce a inchis, agentul s-a intors spre mine.

„Am o carte scrisa de una din fostele servitoare ale lui Rockefeller despre ce se intampla in privinta magnatului cand el era plecat de acasa. De asemenea, am un autor care lucreaza cu fostul sofer al lui Henry Ford la o carte intitulata «Ce i-a facut Christina Ford lui Henry Ford cand el a contrazis-o»”.

„Probabil ca o sa fie un best-seller. Se pare ca ai un debuseu pentru fostii salariati ai oamenilor bogati”, i-am spus.

„In domeniul comertului editorial avem o vorba: «In fiecare fost valet se ascunde o amintire care arde de nerabdare sa iasa la suprafata»”.

Telefonul a inceput iar sa sune.

„Allo, da. Mi-a spus domnul McMurthy de la agentia de plasare a bucatarilor «Soufflé» ca o sa ma sunati. Ati lucrat ca bucatar pentru Ethel Kennedy? Cat timp? Trei saptamani? Minunat. Ce aveti de oferit? A servit vin rosu cu peste la un dineu pe care l-a dat in cinstea unui mare scriitor? In cat timp puteti fi aici? Bine si nu vorbiti cu nimeni despre asta”.

„Cred ca un servitor castiga multi bani in ziua de azi“, i-am spus.

„Daca muncesti pentru persoana potrivita la timpul potrivit, poti castiga o avere. Am vandut recent biografia

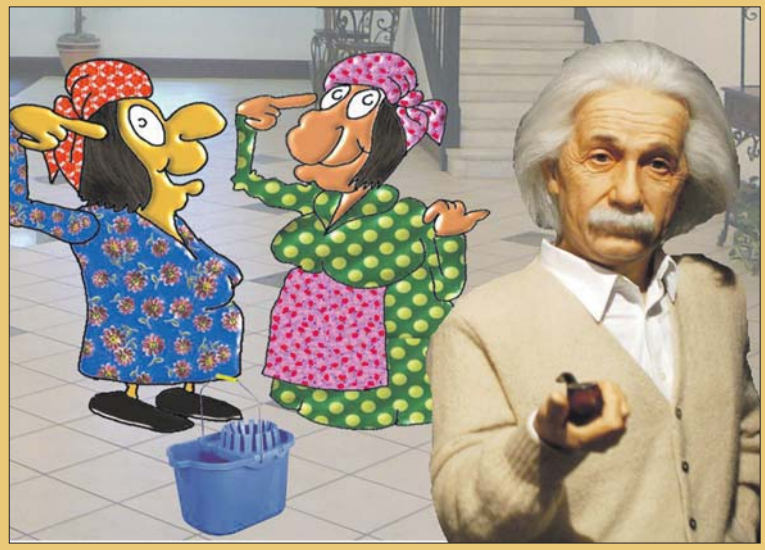

unui om care curata bazinul de inot al unui om celebru. De asemenea, am incheiat o tranzactie cu unul din lucratorii de la ferma fostului presedinte Johnson care isi nota in fiecare zi tot ce se intampla acolo”.

„Ceva amanunte picante?”

„O sa tulbure somnul multor oameni”.

Telefonul a sunat iar.

„Alo... mda... da. Ai fost de fata? Poti sa dovedesti?... Si esti dispusa sa vorbesti despre asta?... te cred ca ma intereseaza. Ne vedem la cinci”.

„Cine era?”, l-am intrebat.

„Fata care a lucrat ca telefonista pentru Nixon”.

Art Buchwald

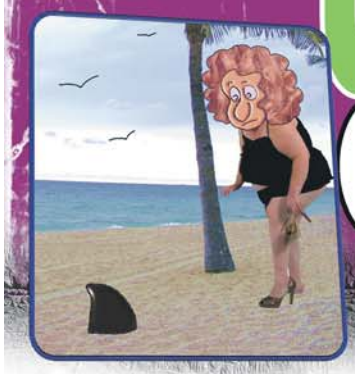

UN ZEFLEMIST CELEBRU: GEORGE RANETTI

George Ranetti (19 octombrie 1875, Mizil, judetul Prahova - 2 mai 1928, Bucuresti) este un poet, traducator, gazetar si umorist. Este fiul Linei (nascuta Ioachimescu) si al lui Mathei Vasile Ranete, avocat. Urmeaza scoala primara la Mizil si Liceul „Sf. Petru si Pavel“ la Ploiesti. Frecventeaza o vreme cursurile Facultatii de Drept din Bucuresti. Functionar la posta (1896-1897), conduce apoi publicatiile „Mos Teaca“ (1899-1901) si „Zeflemeaua” (1901-1904). Aceasta din urmas-a lansat in 1901 si aborda subiecte din sfera politica si culturala. Publica poezii, schite miniaturizate si povestiri cu tente moralizatoare, iar singurele poze incluse erau cele din reclame. Saptamanalul facea apel in special la conducerea Teatrului National sa faca ceva ca sa atraga populatia la spectacole, aceasta insemnand ca partea culturala a societatii de atunci era importanta pentru ziaristi. Ranetti face gazetarie Si la „Moftul Roman”, revista lui I. L. Caragiale. Impreuna cu N. D. Taranu editeaza revista satirica „Furnica“ (1904-1916, 1918-1930), pe care o va scrie multi ani aproape in intregime, cu un remarcabil succes de public. A colaborat si la alte publicatii: „Epoca“, „Lupta“, „Povestea vorbei“, „Pagini literare“, „Viata romaneasca“, „Romania“ (Iasi). A semnat cu numeroase pseudonime, printre care Kiriak Napadarjan, Romeo, Printul Ghytza, Contele de Techirghiol, Gheorghe Delacoperativa, Dom Paladu, Don Paludu, Farmazon, Menelic, Coco, Ghita Delagambrinus, Tarascon, Cyrano, Gheorghe Biciusca, Jorj Delamizil etc.

„Crescut in umbra marelui Caragiale“ (Perpessicius), Ranettise face repede cunoscut si apreciat pentru verva umoristica si pentru usurinta cu care versifica in cele mai diverse stiluri, parodiind deseori opere cunoscute. Fabulele sale mizeaza in special pe dialogul plin de surprize al obiectelor sau animalelor, iar cupletele in limba franceza, pe traducerea literala a unor expresii idiomatice romanesti, efectele comice fiind nu o data la limita decentei. O prezenta constanta este personajul Dom Paladu - initial caricatura a unui om politic al vremii, apoi „un mos Teaca tivil” - prototip al bucuresteanului galagios si atoatestiutor, surprins in cele mai variate ipostaze. O tentativa de a crea tipuri contemporane reprezentative contin si „istorioarele cinematografice” de atmosfera caragialesca, avandu-l drept erou pe Matache Pisalog, mahalagiu de un grobianism inocent, refugiat la berarie pentru a scapa de teroarea consoartei.

Inventivitatea joviala caracterizeaza majoritatea prozelor scurte, mai cu seama pe cele care aduc in scena animale cu tabieturi si comportamente omenesti: caii de birja hotarasc sa intre in greva, sprijinindu-se pe autoritatea Societatii pentru Protectia Animalelor (*O tragicomedie in Piata Teatrului*),un caine isi istoriseste pataniile (*Domnul Cutu prizonier*) etc. Nu s-au pastrat localizarile si traducerile scriitorului (se pare, numeroase) din repertoriul teatral al momentului. Vocatia teatrala a lui Ranetti este ilustrata insa pe deplin de scenetele versificate in care predomina sarja lexicala. Se distinge dintre acestea *Romeo si Julieta la Mizil* (1907), poveste a unor intrigi amoroase si electorale pline de pitoresc dintr-o urbe de provincie.

Daca „jurnalistul n-a avut o constiinta estetica pe masura fanteziei comice“ (Constantin Ciopraga), publicistica de atitudine a lui Ranetti dovedeste, in schimb, o anumita tinuta civica. Sunt abordate aici teme la ordinea zilei: rascoalele taranesti, razboiul balcanic, viata parlamentara, tragedia soldatilor in primul razboi mondial. Se remarca seria de articole din „Epoca“ (1902-1904) in sprijinul demonstratiilor studentesti impotriva spectacolelor de teatru in limba franceza, reproduse in volumul *Frantuzomania* (1904). Implicarea intr-o mai ampla actiune de utilitate sociala pare sa fi fost intentia permanenta a scriitorului: o afirma raspicat intr-o profesiune de credinta datand din 1914: „E-o matura / E-o matura de rand / Obiectul ce port eu in mana / in vraja noptilor cu luna. / Si-a ma numi poet, artist / Sau dramaturg, sau ziarist / Ar fi... s-o faceti prea de oaie. / Eu sunt: maturatorul de gunoaie“ (*Adevarata mea meserie*).

Un confrate spunea despre Ranetti: „Ca maniera a scrisului a fost printre cei mai distinsi discipoli ai lui Tony Bacalbasa. Scaparator de inteligent, avea la indemana si gluma care inveseleste si satira care indreapta, dar si raneste. A scris pagini de umor serios si lucrari de comic grotesc. Foarte sprinten si vioi ca om, era plin de verva si la grai si la scris. Ca ziarist, George Ranetti avea felul lui de a vedea chestiunile zilei si-si exprima aceasta nota personala asa de placut ca, chiar daca ti se parea cateodata paradoxal, nu puteai sa nu fii de acord cu el. Fondul prim sufletesc al lui Ranetti nu a fost de om hain. Era chiar un sentimental”.

Opera literara: *De inima albastra*, Bucuresti, 1899; *Strofe si apostrofe*, Bucuresti, 1900; *Ahturi si ofuri*, prefata de Anton Bacalbasa, Bucuresti, 1901; *Eu rad, tu razi, el rade,* Bucuresti, 1903; *Frantuzomania,* Bucuresti, 1904; *Scrisori din Italia,* Bucuresti, 1904; *Fabule,* Bucuresti, 1907; *Romeo si Julieta la Mizil. Saracu Dumitrescu*, Bucuresti, 1907; *Schite vesele,* Bucuresti, 1908; *Matache Pisalog,* Bucuresti, 1914; *D-atunci si d-acolo. Versuri usurele scrise-n clipe grele,* Bucuresti, 1921; *Poezii,* Bucuresti, 1924; *Domnisoara Miau,* Bucuresti, 1926; *De inima albastra. Dom Paladu,* Bucuresti, 1928; *Madam Strakinidy,* Bucuresti, 1928; *Versuri*, editie ingrijita si prefata de Mihu Dragomir, Bucuresti, 1956. Traduceri: August Strindberg, *Tatal*, Bucuresti, 1895.

Horatiu Serb

Caragiale despre „Zeflemeaua“

Cu adanca parere de rau, ne facem datoria sa anuntam apropiata aparitie a unui nou confrate umoristic, „Zeflemeaua“, care va iesi de joia viitoare o data pe saptamina sub directia lui George Ranetti, publicistul binecunoscut. De ce cu adanca parere de rau? 1. Fiindca George Ranetti e nevoit sa ne lase pe noi: imprejurari neatirnate de vointa lui si inca mai putin de a nostra il silesc sa dea la lumina „Zeflemeaua“ si 2. Fiindca „Zeflemeaua“ ne va fi un concurent intr-adevar redutabil.

George Ranetti este un om de spirit in cel mai sever inteles al cuvintului, si prin urmare stim ca n-are sa se supere de laudele meritate ce din toata inima i le aducem aici. Rar se poate gasi un colaborator atit de valoros si asa de constiintios, si poate si mai rar un camarad mai bun si mai inimos. Articolele lui, totdeauna pline de verva calda, au facut onoarea coloanelor noastre ca dracusorul Spiridus, care se arata in doua locuri deodata si-n deosebite infatisari, amicul nostru colabora cu diferite iscalituri la doua gazete, la „Epoca“ si la „Moftul Roman“, cu egal talent, cu acelasi intreg devotament, cu aceeasi deplina integritate profesionala; si desigur ca si la ziarul serios lipsa amicului nostru trebuie sa fie regretata ca si la usurateca noastra revista.

De alta parte, fiindca-l cunosteam pe George Ranetti, stiam ca „Zeflemeaua“ nu va fi un concurent care sa ne dispute cu prea putini sorti de izbanda atentia si simpatia publicului cititor. Asta nu ne-mpiedica, insa, ca buni camarazi ce i-am fost si ca buni confrati ce-i vom raminea intotdeauna, sa uram intreprinderii amicului nostru succesul pe care-l merita un om de spiritul si talentul lui intr-o tara in care nu prea calca birjile oameni de talent si de spirit. Si aproposito de aceasta, ii uram „Zeflemelei“ tot succesul, cu atat mai sincera caldura cu cat si noi si amicul nostru stim ca-n tara noastra, unde lipsa de merit nu prea-mpiedica succesele, inca e loc pentru ca mai multe merite sa traiasca — prost, nefiind, fireste, destul loc pentru ca unul singur sa traiasca binisor. Traiasca „Zeflemeaua“ si, pe langa ea, si „Moftul Roman“!

François Villon

BALADA PENTRU MARGOT CEA GRASA

(traducere de N. Porsenna)

Mi-e scumpa draga si-i
inchin balada;
Pereche rara facem
amandoi.
Pentru iubirea ei,
incing si spada,
Caci are-ntr-insa
farmece de soi.
Cand vin clienti,
salut si tac din gura,
Alerg indata dupa
bautura,
Le mai aduc si branza,
paine, miere;
Cand craiul da bani buni,
ma-nchin spre el:
„Sa mai poftiti, cand ati mai vrea muiere,
La resedinta noastra din bordel!”
Dar noaptea e scandal, cand, la culcare,
Margot cea grasa vine fara bani!
Nu vreau s-o vad! Mi-e ura asa de mare,
Ca-i iau tot: rochii, blana ei de ani,
Si-amenint ca le vand la haine vechi.
Ea urla, de-mi strapunge prin urechi,
Si blestema, turbata, si ma-njura.
Atunci sunt tigru, nu mai sunt un miel,
Si o plesnesc cu batul peste gura
In locuinta noastra din bordel.
Dar ne-mpacam; si-n semn de buna pace
Ea trage cate-un vant – ceva mai rar!
Si rade si sa rad nebun ma face
Si ma mai trage si de madular.
Beti morti, dormim mai teapan ca o stanca
Si-n zori de zi, cand pantecu-o mananca,
Ma-ncaleca voinica si zglobie
Si ma turteste ca pe-un paducel.

Nastratin

SAREA & PIPERUL

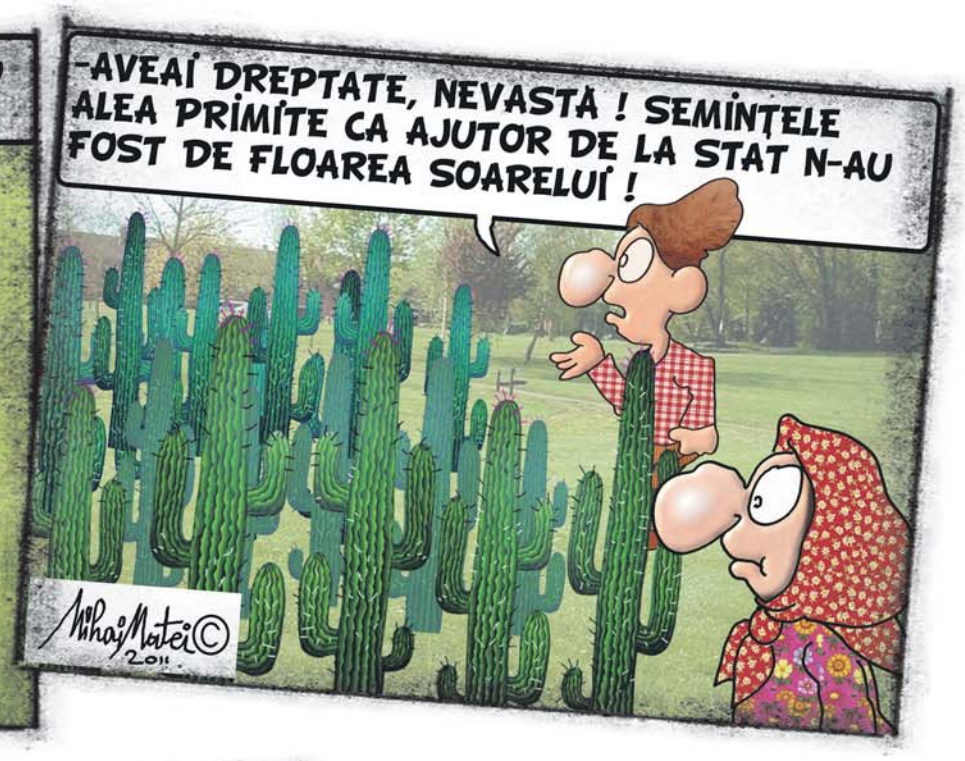

ANTOLOGIA EPIGRAMEI ROMÂNESTI (II)

Dupa aceasta digresie cam larga, sa revenim la antologie si la criticile ce i se aduc. Sa incepem cu dl Serban Cioculescu, *á tout seigneur, tout honneur!* Distinsul critic al Adevarului stapaneste o dialectica savanta, fara pedanterie si are, pe deasupra unei logici stranse, o foarte justa intuitie estetica. Dar e profesor si, fara sa vrea, devine didactic si doctoral uneori. Decretele sale au insa norocul sa fie adoptate aidoma de masa foiletonistilor literari. Iata pentru ce articolele sale sunt primejdioase. Chiar o eroare a sa, voita sau intamplatoare, se popularizeaza. Modestia sa de om cu inalta cultura ignoreaza probabil autoritatea de care se bucura cuvantul sau scris in provincie, si o butada a sa, in genul celor pe care le arunca Mallarmé uneori, ca de pilda: *un critique est une personne qui se mèle de ce qui ne le regarde pas!* (reflexie, de altfel, frivola, dar plina de adancimi) poate sa tulbure multe spirite neobisnuite cu manuirea ironiilor prea subtile. Retin din articolul sau critic doua butade excelente: cea dintai, asupra spiritului epigramatic care someaza, fiind inlocuit de duhul admiratiei reciproce, si a doua, ditirambele exagerate pe care le aduce talentului delicat al dlui Tudor Mainescu, modestul judecator de la Vidra. Cat ma priveste, ii sunt recunoscator ca aduce un elogiu postum si tardiv, dar meritat, dragului meu frate, Ionel Pavelescu, rapit asa de timpuriu vietii, gloriei si poeziei, pe care le adora deopotriva. Cred ca autorii antologiei n-au publicat epigramele cele mai bune, nici ale lui Ionel, nici ale lui Mircea Pavelescu, al carui spirit e scanteietor si malitios. Cred ca definitia pe care o da dl Serban Cioculescu epigramei e mai exacta decat a dlor Crevedia si Neicu: „Epigrama e focul in care inteligenta musteste ca sampania. Cealalta e de o exageratie banuita de interes".

SERBAN CIOCULESCU

Mi s-a facut onoarea sa mi se reproseze de un alt critic apreciat ca epigramele mele reusite, si chiar populare in mare parte, sufera de particularismul lor si pacatul ocazionalului. Iar dl Cioculescu mi-a mai gasit vina ca dau prea multe explicatii chiar epigramelor celor mai bune si astfel le slabesc din efect.

Clément Marot (din Cahors) in prefata editiei pe care o inchinase operelor poetului François Villon, spune: *Il faudrait avoir eté de son temps à Paris et avoir connu les lieux, les choses et Ies hommes dont il parle*. Clément Marot regreta ca poemele celor Doua Testamente de Villon sunt pline de nume absolut necunoscute, chiar pe vremea aceea, si de aluziuni la fapte marunte care nu pot sa mai destepte nici chiar o efemera amintire. Si el sfatuieste pe poeti sa nu-si mai aleaga subiectele: *Sur telle chose basse et particuliere*. Parerea lui Marot e desigur impartasita de critica cea mai avizata. Cred, insa, ca sfatul pe care-l da poetilor e primejdios atunci cand vrea sai hotarasca a evita cu desavarsire particularitatile. Alergand numai dupa generalitati, barzii vor fi siliti sa nu activeze decat in banalitatea anosta a locurilor comune.

E de remarcat ca multe din operele cele mai insemnate, carora posteritatea a ramas credincioasa, de pilda Divina Comedia, e plina in toate amanuntele ei si e legata de mici intamplari astazi cu totul uitate. Or, Dante, prin evocarea lor, marturiseste si legatura lui in viata reala de atunci, si nu exista realitate decat individuala si particulara. Dar e drept ca in schimb nimic nu e mai general decat viata. As putea adauga si eu in mod ironic ca epigramele mele n-au fost scrise numai pentru generatia noastra care a cunoscut, mai mult sau mai putin, pe cei vizati, ci si pentru cele care vor veni dupa noi si socotesc ca este o politete postuma sa cauti a stabili, pentru o intelegere justa, atmosfera si prilejul in care au fost nascute aceste zburdalnicii impletite din umbre si lumini. E foarte drept ca mai toate aluziile din poemele lui Villon scapa azi cu totul intelegerii noastre. Pentru a le prinde semnificatia, ironia si gentiletea, ar trebui in adevar sa fi trait pe timpul lui. Am dat acele ample explicatii tocmai ca sa scutesc pe cititorii de mai tarziu de comentarii gresite si de interpretari alaturea cu adevarul.

Cat despre infruntarea ca epigramele mele sunt, in cea mai mare parte, ocazionale, eu socotesc ca acesta este supremul lor merit. As vrea sa mi se citeze o singura epigrama buna din toata literatura universala care sa nu fie rodul spontan al unei dispute, al unui resentiment sau al unei glume. Goethe sustinea ca mai toate poemele sale lirice sunt improvizate si nu reprezinta decat copierea in cuvinte a starii sale sufletesti din clipa aceea... Eu n-am avut pretentiunea sa fiu sau sa devin cel dintai epigramist al generatiei mele. Pot marturisi chiar ca, in fundul sufletului, dispretuiesc acest gen literar dificil si, poate, inferior. Dar am fost silit de imprejurari sa raspund cand am fost atacat. Deviza mea epigramica ar fi: „Cet animal est très méchant / Quand on l'attaque, il se defend!"... N-am facut, mai intotdeauna, decat sa ma apar cand eram jignit.

Cosbuc, care ma iubea si considera Serenada mea ca cea mai buna poezie lirica a vremii, ma dojenea ca-mi pierd vremea cu acest gen care se leaga de epoca de decadenta a unui popor, iar nu de aceea a formatiei sale, al carui imperativ zicea el trebuie sa fie exclusiv lirismul.

Mi s-a mai reprosat si caracterul de improvizatie al epigramelor mele. Am trecut in adevar drept un mare improvizator. Eu, totusi, cred ca improvizatia nu exista. Ea nu e decat rezultanta anilor de ucenicie obscura, de munca indaratnica si de meditatie solitara, cand scriitorul luptand, in linistea odaii de lucru, cu greutatea d-a modela cuvantul pe ritmurile sufletesti ale fiintei sale, trebuie sa-si sangereze mainile intocmai ca sculptorul ce se trudeste sa smulga, din blocul salbatic de marmura informa, statuia triumfala de maine! A improviza este a te folosi, atunci cand trebuie, de comoara stransa cu rabdare d-a lungul anilor, in spiritele nestiute ale simtirii tale si a face sa tasneasca, asemeni cum din adancurile pamantului, unda limpede, filtrata picatura cu picatura. Iata pentru ce, in improvizatiile cele mai spontane, simt munca nebanuita de odinioara care parca imi sufla in ureche: Fii fara grija, sunt aici si te ajut! Tot in ordinea de idei a improvizatiei sa-mi ingaduiti o anecdota care, la Junimea, avea prioritate (de altfel SainteBeuve le amesteca in toate criticile sale).

Pe cand maestrul portretist E. Stoenescu se gasea in America, unde fusese primit pe un picior de egalitate cu marele Enescu, un american, grabit si miliardar, ii comanda un portret pe care i-l cerea pentru a doua zi. Dupa o poza de un ceas, maestrul ii aduce la timp portretul executat cu mare sinceritate, adevar, colorit si poezie. Americanul isi exprima mirarea si satisfactia, dar, cand portretistul il cere 2.000 de dolari pentru opera, acesta protesteaza: N-ai lucrat decat cinci-sase ceasuri la acest portret! Stoenescu raspunde: „Pe d-ta te costa portretul 2000 de dolari, iar pe mine: un ceas de poza, sase ore de chevalet si 25 de ani de munca anterioara!"... Vedeti ca in pictura, ca si in literatura, improvizatia nu exista! Simpaticii autori ai antologiei ar trebui sa nu se mahneasca prea

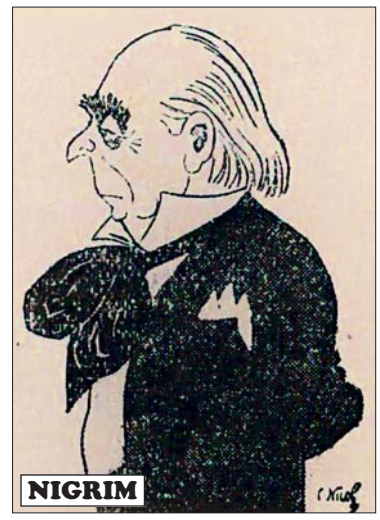
NIGRIM

mult de statistica aspra si violenta de expresie a dlui Octav Sulutiu. Pe d-sa, care poarta numele unei mari familii intelectuale si cu traditii in cultura Ardealului, il stiam inzestrat cu originale si curajoase calitati critice, ignoram insa ca e si un maestru al statisticii. Socoteala matematica pe care o face epigramelor adunate in antologie adevereste un spirit minutios si sever. Dar poate ca socotelile sale, oricat de exacte, sa nu se potriveasca gustului celor din targ. Are perfecta dreptate cand da ca pilda o epigrama slaba a mesterului Nigrim, care s-a refugiat in muzica spre a-si uita nesuccesele anilor de literatura. Aceasta epigrama („Pretul 3 lei fix / Poezie nix.") a fost inchinata, in 1912, chiar volumului meu de poezii. I-am raspuns atunci printr-o epigrama lirica:

Tot adancul unei strofe,
Nu oricaruia s-arata...
Orbul nu vede lumina.
Ce-i lumina vinovata?!

Cincinat Pavelescu

OFERTA VERII!
Din dorința de a ajuta familiile nevoiașe
să poată beneficia de o vacanță de vis,
firma Gogu & Puradeii organizează
zilnic excursii înot până la Varna și înapoi.
În preț intră și resuscitarea.

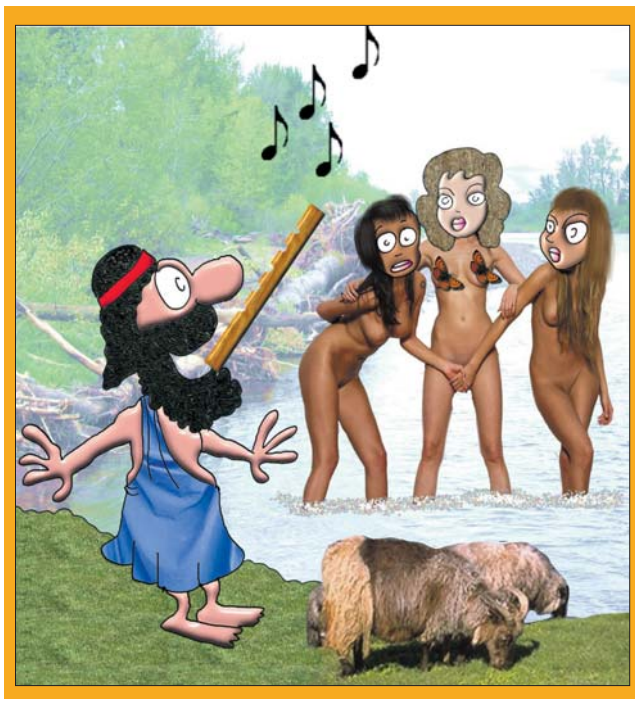

NICOLAE-PAUL MIHAIL

ARGUS

Ciobanul Argus, mester in cavale,
Simti pe pielea lui ce e ispita,
Cand, intr-un grup de 7 nimfe (goale),
El o zari pe insasi Afrodita.
In fata-acelor forme ideale,
In pieptul lui talentul tresarit-a
Si, cu acorduri nalte, muzicale,
El din caval slavi pe Afrodita.
Iar Afrodita cea neintrecuta
Facu pe loc sa-i creasca ochi o suta,
Ca s-o admire-n voie, fara toale.
Dar, de-ar fi ascultat dorinta-i muta,
In loc de ochi ar fi gasit o cale
Sa-l daruie c-o suta de cavale.

SINGURA REVISTA DE PAMFLET (INTER)URBAN SI CARICATURA DE BRAND

APARE SAPTAMANAL • 8-14 AUGUST 2011

Tiparita in 7.500 de exemplare
ISSN: 2069 – 7104
Theodor Sperantia nr. 14, Sector 3, Bucuresti
www.nastratin.ro • office@nastratin.ro
Publicatie membra BRAT
GRUPUL DE PRESA MEDIA BLOC

FONDATOR:
IOAN SORIN ROSU

DIRECTOR GENERAL:
VLAD HOGEA
0742.303.623
hogea@mediabloc.eu

ART DIRECTOR:
MIHAI MATEI
matei@mediabloc.eu

EDITOR COORDONATOR:
HORATIU SERB
serb@mediabloc.eu

COLEGIUL DE ONOARE:
HORATIU MALAELE
MIRCEA COSEA
cosea@b-a.ro
GEORGE IVASCU
OLIMPIAN UNGHEREA
ungherea@b-a.ro
NICOLAE-PAUL MIHAIL
nicomah@mediabloc.eu
ELIS RAPEANU
elis@mediabloc.eu
GEORGE CORBU
corbu@mediabloc.eu
ADRIAN MARACINEANU
maracineanu@mediabloc.eu

SENIOR EDITORI:
MARIUS C. ROMASCANU
romascanu@mediabloc.eu

DANIEL NEGUT
negut@b-a.ro
CLAUDIA DANILIUC
claudia@b-a.ro

COLABORATORI SPECIALI:
DR. TEES, TUDOR MIHAESCU, CAROLINA-RALUCA CRISTEA OSTAP MARDARE, STEFAN SUCITU, MARIN CRETU

SECRETARIAT DE REDACTIE:
RALUCA IOSIFIDIS
raluca@b-a.ro

DTP:
OPD

TIPAR:
UNITED PRINT
021/345.52.12
office@unitedprint.ro

DISTRIBUTIE NATIONALA:
MEDIA GAMMA PUBLISHERS
021/202.82.06
difuzare@medienholding.ro
in retelele de difuzare: TUTUN SI ZIARE, MILLENIUM PRESS, SIC PRESS 2008, NIMSOC, CALLIOPE, PRESS COM, AMO PRESS

ABONAMENTE:
ZIRKON MEDIA, MANPRES

POȘTA REDACȚIEI

POMPILIU COMSA, Galati – Ne trimiteti un CV impresionant, in format european, din care, la „competente si aptitudini artistice“, reiese ca sunteti autorul a peste 150.000 (sic!) de articole in presa centrala si locala. Cifra e greu de inghitit chiar si de catre Redactia si Administratia unei reviste de umor... Si, oricum, speram ca nu v-ati gandit sa fie (re)publicate in „NASTRATIN“! Ne dati un esantion reprezentativ de aforisme. Habar n-avem ce sa facem cu ele: nu sunt nici bune, nici proaste. Daca le-am publica, ne-ar sari in cap Colegiul de Onoare (in frunte cu vigilenta d-na Elis Rapeanu) si o gramada de cititori. Si daca am indrazni sa gazduim, de pilda, un aforism precum: „Oltenii isi plimba copiii cu roaba prin beci ca sa-i acomodeze cu metroul cand vor veni la Bucuresti”, ar fi afectate vanzarile la chioscuri in Sud-Vestul tarii. Daca nu le-am publica, v-am nemultumi pe dvs. si pe fanii dvs., multi si nestiuti, care mananca „Eugenii“ si beau Cico. Retinem si ca: „Nu stiu ce-i ala talent, dar la munca nu ma bate nimeni“ – va rugam sa precizati daca face parte din lista de aforisme sau din CV. Asa ca mai incercati. Nu e nici de bine, nici de rau. Poate iese ceva.

MATILDA, Buzau – Pretindeti ca publicatia noastra proliferează sexul si violenta. Mda, n-aveati altceva mai bun de facut decat sa ne improscati cu noroi. Probabil nu erau telenovele la televizor si vi se terminase si creditul pe cartele de mobil. Va reamintim faptul ca dvs. faceti, probabil, mai mult sex decat o revista (fie ea si „NASTRATIN“!), iar daca nu faceti – chiar aveti o problema... Cat despre violenta, s-au implinit 13 zile de cand n-am omorat in bataie pe cineva. Dupa ce dati ture pe la psihanalist si ghicitoare in palma, va recomandam plimbari lungi si o cura de namol.

DEVIS, Bucuresti – Sustineti ca nivelul caricaturilor („vulgare“ si „lipsite de orice urma de calitati estetice“, ceea ce v-a facut sa tresariti zgomotos!) din „NASTRATIN“ ar fi „execrabil“. Va indemnam, cu deferenta de rigoare, sa va bagati opiniile in fund. Bine ca dvs., „estet profesional“, va (auto)admirati propriile „desene satirice“, care, cica, „trebuie sa doara“... Bagam de seama ca, dupa dvs., grafica de umor e un fel de exercitiu sadomasochist, intre o revista de haz si cititorii ei. Inutil, deci, sa polemizam cu neantul. „NASTRATIN“ creste ca aluatul de la o saptamana la alta, in vreme ce umorul dvs. (mai degraba ipotetic!) e nascut mort. Ne atrageti atentia ca creatiile (cacofonia e inevitabila, in preajma dvs.!) pe care le publicati „nu sunt destinate hohotelor vulgare“ (ca ale noastre!), ci reflectiei. Drept pentru care: va dorim voiaj placut (si o vata pe bat, in compania altei femei cu barba!), acolo unde va luati zborul (speram, pe termen lung!) si va transmitem o serie de urari stramosesti, traditionale, continand rude de gradul I (de gen feminin) si trimiteri sexuale explicite.

PETRICA, Timisoara – Cum v-a trecut prin cap ca dvs. ati putea, vreodata, sa fiti „coleg“ de revista cu Caragiale, Macedonski si Cincinat Pavelescu? Cand a auzit o asemenea blasfemie, maestrul Nicomah ne-a transmis tocmai de la Sinaia o nota telefonica revoltata, iar Adrian Maracineanu i-a tinut isonul, indemnand Colegiul de Onoare sa-i aplice pacatosului o pedeapsa corporala exemplara. Ati scapat de cele 25 de lovituri la palma doar pentru ca ati avut inspiratia (lasa!) sa nu indicati adresa unde puteati fi contactat. Nu-i nimic, mai vorbim.

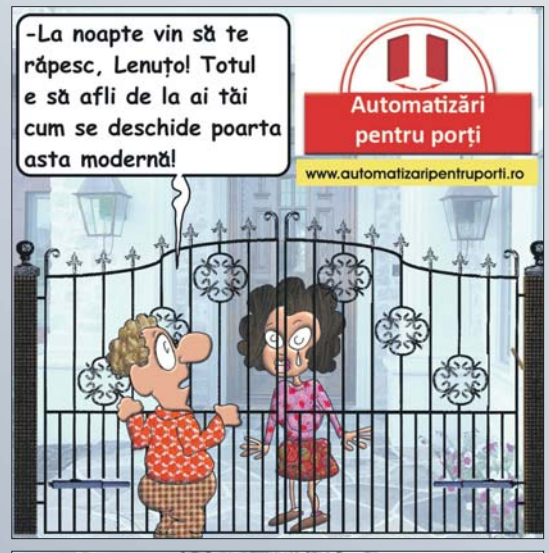
-La noapte vin să te răpesc, Lenuțo! Totul e să afli de la ai tăi cum se deschide poarta asta modernă!
Automatizări pentru porți
www.automatizaripentruporti.ro

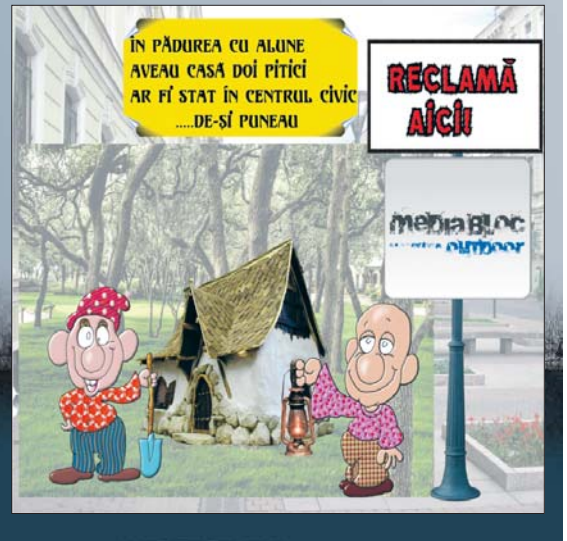

FĂRĂ ZAHĂR LA RAPORT

HOROSCOPUL OSTROGOT

Carabusul (1-31 ianuarie)

Cei nascuti in aceasta zodie sunt deosebit de suspiciosi. Cand traverseaza strada, nu se uita doar in stanga si in dreapta, ci si in sus. Inainte de a fuma o tigara, o desfac si examineaza calitatea tutunului, iar cand se intalnesc cu o fata ii cerne fericitei recomandari de la cel putin trei amanti anteriori. O caracteristica: n-au incredere in femei si nici atat in barbati.

Licuriciul (1-28 februarie)

Fire intreprinzatoare, licuriciul iti poate obtine orice, daca in magazinul respectiv nu sunt camere de supraveghere. Scapa usor de rigorile legii, daca judecatorul il lasa sa iasa cateva minute intr-o piata aglomerata, ca sa faca rost de bani pentru cautiune. Principiul lui? Nu lasa pe maine ce poti sterpeli azi!

Gargaunele(1-31 martie)

Nu exista imposibil pentru gargaune, daca nu el este cel care trebuie sa rezolve problema! Cere-i orice, dar absolut orice si va sti cum sa te refuze cu maxima eleganta. Doctrina dupa care se calauzeste? Oriunde vei merge, acolo vei ajunge!

Buburuza (1-30 aprilie)

N-ai cum sa te plictisesti in compania unei buburuze! Toti cei nascuti sub acest semn evita compania! Daca, totusi, te accepta, inseamna ca au urgent nevoie de ajutorul tau, situatie in care e recomandat sa-ti uiti portofelul acasa. Deviza buburuzei: oamenii se impart in doua mari categorii - cei care stiu sa numere si cei care nu stiu sa numere.

11010
5 948491 310015

-Ehe...chintă royală...Aici e un os de ros!
-Doar pereche... M-a pedepsit Dumnezeu că l-am muşcat pe noul poştaş!
-Să nu năpârleşti? Pentru o carte nu am culoare!
-Ies! Ăştia sunt în stare să mă lase fără coteţ!
-Ia, că şi tu m-ai ajutat, când mă prinseseră hingherii!

„Nu uitati sa hraniti maimuta!“

Fara Zahar sunt patru baieti, unu' mai frumos ca altu', care canta de te-apuca rasul - Bobi Dumitras (ch.acustica, voce, texte, muzici), Bobo Mare (voce, ch.electrica, muzici, texte), George Maxim (ch.bas), Alex Neagu (tobe). 2001 - Ne aduce barza si ne lasa la intrarea in Cenaclul Moldavia, la Casa de Cultura a Studentilor Iasi. In paralel, mergem cu Teatrul Ludic la festivaluri de satira si umor. 2002 - Facem 7 cd-uri demo si le trimitem prin posta la tot atatea case de discuri. 2003 - Zone Records ne trimite un contract. Tot prin posta. Semnam. In septembrie apare primul album, Episodu' unu: Amenintarea faitonului, si primul videoclip, la piesa Sandu. 2004 - Scoatem videoclipurile D'la sate si Hip-hop s-asa. In toamna ne facem publicisti la Suplimentul de cultura, unde scriem saptamanal cate un articol despre ce vrem noi. 2005 - Ne procopsim cu Discul de Aur pentru vanzarile primului album. In octombrie apare Episodu' 2 de la Dorohoi. Facem videoclipuri la 4/69 si Cataua. 2006 - Zone Records e preluata de Roton. Ne bagam sezonieri la ProTV, la emisiunea Noi nu suntem normali, a Vacantei Mari. Polirom lanseaza cartea Voi n-ati intrebat, Fara Zahar va raspunde, de Bobi si Bobo, cu articolele publicate in Supliment. Punem la cale o formula de concert live, cu Dan Gaina la chitara bas si Andrei Petrila la tobe. Bobo ia chitara electrica si Bobi acustica. Adio negative. 2007 - Facem site-ul farazahar.com si videoclip cu desene animate la Lav Stori. 2008 - Apare albumul Neamul lui Penes Curcanul. Dan si Andrei pleaca in treaba lor. Ii inlocuiesc George Maxim la bas si Alex Neagu la tobe. Incropim un spot publicitar radio pentru Fujitsu Siemens Computers. 2009 - Facem videoclip la Dunitru. Il regizam. Clocim un spot publicitar radio pentru Testul Barza si mai multe pentru Cotnari. 2010 - Apare videoclipul 3PM, urmat in toamna de single-ul Lugu lugu si in decembrie de pseudo-colinda Ler de ler. 2011 - Lucram part-time la albumul 4.

Nastratin: De mult voiam sa va intreb: de ce „fara“ si nu „cu“ zahar? Aveti un gust amar?

Fara Zahar: Gustul nostru este asemanator algocalminului: amar, urmat de dulce si apoi iar amar, dar, una peste alta, iti ia durerea de cap.

Nastratin: Bobo si Bobi? Asa s-a nimerit?

Fara Zahar: Asa s-a nimerit. Stiu ca aceasta alaturare suna usor gay, dar, asta este, ne ducem crucea.

Nastratin: De cine si de ce radeti voi toata ziulica?

Fara Zahar: Radem de multi si de multe, atata timp cat rasul este argumentat si constructiv.

Nastratin: Daca traiati in „Polonia, Japonia, Burundi, oriunde“, credeti ca muzica voastra era la fel?

Fara Zahar: Greu de crezut. In Polonia e oleaca mai frigut, iar limba japoneza nu ne avantajeaza pentru pasajele de rap. In Burundi cu siguranta am fi facut cariera.

Nastratin: Nu era mai de succes sa cantati house sau, de ce nu, manele?

Fara Zahar: Am cantat house si am avut succes. Vorbim despre melodia „D' la sate“, in care era vorba despre house-ul lu' bunicu'. Manele? Nu vrea Bobo, zice ca n-are destula valoare.

Nastratin: Mai este viata din Dorohoi un izvor nesecat de inspiratie pentru creatiile voastre?

Fara Zahar: Noi suntem culegatori de umor, asa cum tiganii culeg fier vechi. Important e sa-l gasesti, sa-l slefuiesti si sa-i pui in evidenta valoarea, s-o scoti pe Venus din Milo din piatra bruta in care sta captiva (preferabil cu tot cu maini). Am cules din Dorohoi, din imprejurimile lui si de prin toata tara. Acum il lasam sa mai creasca, dupa care mai dam o coasa.

Nastratin: Stela, Sandu, Dunitru si alte personaje celebre, exista in realitate? Ei ce parere au despre asta?

Fara Zahar: Cu siguranta exista. Doar ca nu-i cunoastem personal. Noi doar am creionat niste tipologii de taranoi. Daca te incadrezi in ele, radem de tine. Daca nu, radem cu tine.

Nastratin: Va mai dati cu faitonul? De fapt, ce-i ala faiton?

Fara Zahar: Inca ne dam, dar cu faitonul muzical. Ce-i faitonul? E varianta rurala a faetonului:

Nastratin: Copiii din generatia voastra sunt invidiosi ca ati devenit personaje de desene animate?

Fara Zahar: Copiii din generatia noastra sunt acum ditamai barbatoii, cu fimei si cu copchii. De invidie nu poate fi vorba, cred ca este o mandrie sa arati spre un desen animat si sa zici: uite, cu asta am fost coleg de clasa!

Nastratin: Einstein spunea ca: „Doua lucruri sunt infinite, universul si prostii, insa despre primul nu sunt sigur”. Voi ce credeti despre asta?

Fara Zahar: Suntem siguri ca si universul este infinit.

Nastratin: Ce culoare are muzica voastra?

Fara Zahar: Uai, da' ce intrebari inteligente pui tu... Esti din ala care a luat bacul cu zece... Cred ca verde.

Nastratin: Si totusi, cine a impuscat maimuta?

Fara Zahar: E o intrebare retorica ce porneste de la faptul ca romanul este obisnuit sa puna propriul insucces in carca oricui, numai a lui nu.

Nastratin: Ceva noutati de sezon estival?

Fara Zahar: Fara Zahar lupta de zor sa aduca pe piata albumul patru. Speram sa ne prinda iarna cu el in sidipleier.

Nastratin: Un gand bun pentru sprintarul „Nastratin“?

Fara Zahar: Nu uitati sa hraniti maimuta... Numa' bine!

(A consemnat Horatiu Serb)